

[Ole Espersen]

i at høre, hvorfor ægteskabsvolden ikke er med, og hvorfor gadevolden er det, og hvad relationerne talmæssigt er mellem de to former for vold.

Så talte Kristeligt Folkepartis ordfører meget om de unges problemer, og det er ikke, fordi jeg skal anlage nogen for at bruge Folketingets tid unødvendigt, for vi har alle sammen ret til at stille forespørgsler, men det er faktisk ikke stort mere end halvanden måned siden, at vi havde en ganske lang debat om netop dette emne her i folketingsalen, hvor vi berørte netop de problemer, som ordføreren omtalte, og hvor vi vedtog en, synes jeg, fornuftig dagsorden, som regeringen nu, går jeg ud fra, er i færd med at opfylde.

I den forbindelse vil jeg naturligvis gerne spørge justitsministeren, i hvilket omfang man er gået i gang med det arbejde, som Folketinget anbefalede at man gik i gang med, da vi vedtog dagsordenen om unge lovovertrædere den 23. februar 1989.

Mange af de andre emner, som fru Inger Stilling Pedersen nævner, og som vi selvfølgelig gerne diskuterer, fordi de er alvorlige, er der jo for længst vedtaget løsningsmuligheder for i den dagsorden, som et næsten enigt Folketing – og herunder også Kristeligt Folkeparti – vedtog den 25. maj 1984. Heri er nævnt stort set alt det, som Kristeligt Folkeparti nu nævner i sin dagsorden i dag. Det var jo en vedtagelse, der skete, da Kristeligt Folkeparti var med i regeringen.

Det var en vedtagelse om øget indsats imod alkoholmisbruget og om øgede bevillinger til Det Kriminalpræventive Råd, for at dettes indsats på voldsområdet – herunder vold i familien – kunne intensiveres. Den vedtagelse har vi helt præcist.

Det var også en vedtagelse om, at de voldsdømtes indsættelse til afsoning skulle prioriteres højt – og deri lå faktisk »højest«. Det blev altså vedtaget i 1984, og så vidt jeg ved, har både den forrige og den nuværende justitsminister i høj grad levet op hertil. Man kan ikke sætte nogen ind til afsoning, før de er dømt. Det er mit indtryk – men det kan være, at fru Inger Stilling Pedersen har andre oplysninger – at man faktisk i både denne og den forrige regerings tid i høj grad har opprioriteret afsoningen med hensyn til voldsdømte.

Så nævner fru Inger Stilling Pedersen, at politiet skal frigøres fra det kontormæssige arbej-

de. Vi er ganske enige. Derfor vedtog vi med Kristeligt Folkepartis stemmer den 25. maj 1984, at den planlagte udvidelse af politistyrken skulle kompletteres, i det omfang det fandtes nødvendigt, med en styrkelse af sagsbehandlerne, kontorpersonale, så politiet kunne frigøres fra kontorarbejde og lave egentligt politiarbejde.

Dér vil jeg gerne spørge: Hvordan har Kristeligt Folkeparti søgt at leve op til dette, at politiet skal lave politiarbejde, og at der skal være kontorfolk nok til at lave kontorarbejde? Hvordan har man fra Kristeligt Folkepartis side søgt at leve op til det?

Jeg må sige, at meget af det, der er sagt her i dag fra Kristeligt Folkepartis side, selvfølgelig berører væsentlige problemer, men det er jo emner, som vi enten har diskuteret for to måneder siden eller for tre-fire år siden og i øvrigt har haft oppe gentagne gange hvert år. Derfor synes jeg, det snart er på tide, at vi beslutter os for et eller andet, som vi så følger op, og ikke nøjes med at beslutte os for et eller andet, som vi så bare tager en debat om igen nogle måneder senere.

Jeg synes, at Kristeligt Folkeparti skulle være mere aktivt, når det drejer sig om at gennemføre beslutninger, i stedet for at diskutere beslutninger om det samme her i Folketinget. Det synes jeg i høj grad der er tale om fra Kristeligt Folkepartis side.

Den dagsorden, der er foreslået, vil vi ikke kunne stemme for. Den indeholder uklarheder. Hvad vil det f.eks. sige at mindske antallet af tiltalefrafald mest muligt? Skal det ned på nul? Har Kristeligt Folkeparti et idealtal? Vi har for halvanden måned siden vedtaget at arbejde med dette emne for at se, hvad vi kan erstatte tiltalefrafald med på en fornuftig måde, men det arbejde er jo ikke færdigt, det er i gang i Justitsministeriet. Derfor synes jeg, det ville være forkert at vedtage en beslutning, der griber ind i dette arbejde.

Sådan er der altså en række uklarheder og nogle ting, vi ikke kan acceptere, samtidig med at der naturligvis også står noget, som vi er helt enige i, f.eks. at regeringen bør arbejde for en bedre opklaringsprocent.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Vores indledning og motivering var selvføl-